

Publicerad 2008-10-11 16:12 av Rude Billy

Just nu präglas min vardag av ensamhet

En vårnatt, precis som alla andra.

Med tunga, döda steg gick jag längs med vägen.

Följde ditt spår, som sedan länge var borta.

Tiden hade raderat dig, suddat ut dig till ett diffust minne.

Något varmt och fint långt inne i mitt hjärtas mörka vrår.

En blodröd solnedgång färgade himlen och lät sin sista värme smeka min kind.

Tårar trängde sig upp, letade sig ner över mitt ansikte, droppade ner från hakan för att landa på min tröja.

I mitt inre spelades vår låt och ditt namn gick på repeat i mitt huvud.

Tiden hade stannat, människor stod fastfrusna och jag vandrade ensam.

Utan dig.

Mitt hjärta skrek ut sin sorg, trasiga brustna slag i en förbrukad kropp.

Sargad själ, onda tankar, i all oändlighet.

Utan dig.

Vid en sjö lät jag mig falla ner till marken, vilade i gräset.

Slöt mina ögon och mindes allt det som en gång var vi.

Jag såg ditt ansikte, kunde nästan förnimma din doft, hörde din röst i vindens brus.

Men när jag öppnade ögonen, var allt precis som det inte skulle vara.

Jag var ensam, fortfarande förbrukad och helt utan dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rude Billy med Poeter.se id #21054 innehar upphovsrätten